

EEN NIEUW BEGRIP VAN BORSTKANKER

Caroline Markolin, Ph.D.

De Germaanse Nieuwe Geneeskunde (GNM) werd door de Duitse internist Dr. med. Ryke Geerd Hamer ontdekt, die ons in de laatste twintig jaar heeft voorzien van baanbrekend empirisch onderzoek t.a.v. de oorsprong, ontwikkeling en genezing van ziekten. Om de ware aard van borstkanker te begrijpen, zal ik eerst de basisprincipes van de Germaanse Nieuwe Geneeskunde introduceren.

Dr. Hamer ontdekte dat elke ziekte begint met een schokbeleving, die ons volledig onverwacht treft. Zo'n onverwachte gebeurtenis noemde hij een DHS (Dirk Hamer Syndroom), genoemd naar zijn zoon Dirk, wiens plotselinge en tragische dood Dr. Hamer's eigen kanker activeerde. Zo'n onverwachte gebeurtenis hoeft niet altijd spectaculair te zijn. Het kan eenvoudig worden getriggerd wanneer wij niet slagen voor een belangrijk examen, of als iemand een vervelende opmerking tegen ons maakt. Het is belangrijk te begrijpen dat een DHS heel iets anders is dan een psychologisch probleem. Een DHS is een biologische gebeurtenis die zich niet slechts in de psyche voordoet, maar tegelijkertijd in de hersenen en in een orgaan. Op het moment dat we een DHS krijgen, slaat de conflictschok in een bepaald gebied van de hersenen in en veroorzaakt daar een laesie, die men op een hersenscan duidelijk kan zien als een stel scherpe schietschijfringen. Omdat elk gebied in onze hersenen met een specifiek orgaan is verbonden, bepaalt de locatie van de hersenlaesie welk orgaan zal worden getroffen. Met andere woorden: specifieke biologische conflicten veroorzaken specifieke fysieke reacties in het lichaam, zoals kanker, diabetes, astma, hartziekte, enz. Gebaseerd op onze kennis van de evolutie van de mens ontdekte Dr. Hamer dat deze reacties in onze hersenen zijn geprogrammeerd t.g.v. een biologisch aanpassingsproces, dat over miljoenen jaren heeft plaatsgevonden. Omdat ieder mens met deze oeroude programma's wordt geboren, noemt de Germaanse Nieuwe Geneeskunde deze een "Biologisch Speciaalprogramma's van de Natuur"(SBS), in duidelijke tegenstelling tot de uitdrukking "ziekte", wat duidt op een ontregeling en een slecht functioneren van het organisme.

Volgens Dr. Hamer's ontdekkingen verloopt elk Biologisch Speciaalprogramma ("ziekte") in twee fasen, vooropgesteld dat het conflict wordt opgelost. Laat mij deze tweefasige ontwikkeling illustreren a.h.v. borstkanker. We stellen ons voor dat een vrouw met haar kind op het trottoir loopt. Plotseling rent het kind de straat op en wordt door een auto geschept. Natuurlijk is de moeder totaal in paniek. Zij lijdt, in biologische termen, een "moeder-kind-zorgconflict" en op hetzelfde moment treedt het Biologische Speciaalprogramma voor dit specifieke conflict in werking. Door de conflictschok komt zij in de eerste fase, de conflictactieve fase, met zeer duidelijke symptomen: mentaal is zij helemaal met de gebeurtenis bezig, zij kan niet slapen, niet eten, haar handen en voeten zijn koud – daarom wordt de conflictactieve fase ook de KOUDE fase genoemd. Als de vrouw rechtshandig is, zal het conflict inslaan aan de rechterkant van de kleine hersenen (oude hersenen), in het gebied dat de borstklieren van haar linkerborst bestuurt. Als het "zorgconflict" te maken zou hebben met een partner, dan zou de rechterborst worden getroffen. Bij linkshandige vrouwen is het omgekeerd. Omdat de hersenen zo'n integraal onderdeel vormen in de Germaanse Nieuwe Geneeskunde, is de handigheid een cruciale factor.

Op het moment dat het conflict in de hersenen inslaat, zenden de aangedane hersencellen een opdracht aan de overeenkomstige lichaamscellen om de aanmaak van gespecialiseerde borstkliercellen te activeren, om meer melk voor het zieke kind te produceren. Zelfs als de vrouw geen borstvoeding geeft, triggert de gebeurtenis toch de start van deze reactie, zoals het dat miljoenen jaren lang heeft gedaan. Zolang de moeder conflictactief is, zullen de borstcellen zich blijven vermenigvuldigen en een “borstkliertumor” vormen. Door systematisch honderden hersenscans van patiënten met borstkanker te analyseren, stelde Dr. Hamer duidelijk vast, dat borstklierkanker altijd te maken heeft met zorgen of ruzies binnen wat een vrouw als haar “nest” ervaart, dus haar thuis, haar kinderen, haar partner, haar huisdier of haar arbeidsplaats.

Bij oplossing van het conflict, als het kind weer beter is, begint de tweede fase. In de helingsfase zal de vrouw erg moe zijn, zal ze weer trek hebben, zullen haar handen en voeten weer warm worden – daarom wordt de helingsfase ook de WARME fase genoemd. Helaas is dit ook de fase waarin een patiënt een ontsteking krijgt, koorts, een infectie en eventueel behoorlijke pijn. Ook zien we een onmiddellijke verandering aan het orgaan: als het kind weer gezond is hoeven niet langer meer kostbare borstkliercellen te worden aangemaakt. De tumor zal onmiddellijk stoppen met groeien en de nu overbodige cellen zullen m.b.v. speciale bacteriën worden afgebroken, die voor precies deze taak klaarstaan. Omdat microben voor ons overleven zo onmisbaar zijn, zijn hun verschillende taken ook in de hersenen geprogrammeerd, die nu hun vele activiteiten in ons lichaam besturen. De Germaanse Nieuwe Geneeskunde spreekt het reguliere standpunt tegen dat microben onze vijanden zijn, die erop uit zijn ons te vernietigen. In tegendeel, vanwege de betekenisvolle co-existentie van mens en microben zijn microben geïdentificeerd als onze loyale helpers, die onze organen en weefsels in stand houden.

Terwijl de borstklieren zijn aangedaan wanneer een vrouw een “moeder-kind-nestconflict” lijdt, zullen de melkgangen reageren wanneer zij geconfronteerd wordt met een scheidingsconflict, bv. wanneer haar kind, haar moeder, of haar partner “van haar borst werd gerukt”. Omdat de melkgangen worden aangestuurd vanuit de sensorische cortex van de grote hersenen (nieuwe hersenen), zal het weefsel anders reageren: in de conflictactieve fase krijgen de melkgangen kleine zweren met het biologische doel om de diameter van de gangen te verwijderen, om de melk die niet meer nodig is te helpen uitscheiden. Zodra het conflict is opgelost, zal het ulcererende weefsel worden aangevuld. De conventionele oncologie noemt deze celtoename, die zich in de helingsfase voordoet, een “intraductaal carcinoom”. De Germaanse Nieuwe Geneeskunde heeft een ander standpunt. Nadat Dr. Hamer de biologische wetten van de natuur meer dan twintig jaar zorgvuldig heeft geobserveerd, kan hij ons verzekeren dat een dergelijke “genezende tumor” een onschadelijke knobbel is die tijdens het genezingsproces langzaam zal afbreken.

Bron: www.LearningGNM.com